

КО ЈЕ КО

Ларс Ајер (*Lars Iyer*; 1970, Лондон, Велика Британија), савремени британски романиписац и филозоф. Објавио је романе (трилогију) *Spurious*, 2011 (*Мудровање*, Едиције Божичевић, Загреб, 2012), *Dogma* (2012) и *Exodus* (2013), као и студије о Морису Бланшоу – *Blanchot's Communism: Art, Philosophy, Politics* и *Blanchot's Vigilance: Phenomenology, Literature, Ethics*. Докторирао је филозофију и предаје на Универзитету у Њукаслу.

Владимир Арсенић (1972, Београд), магистрирао компаративну књижевност на Телавивском универзитету. Био је редовни критичар интернет портала *e-novine.com*. Писао за Трећи програм ХРТ-а, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Бейон*, *Пешчаник*, *versopolis.com*. Објавио је књигу књижевних критика *Етике иријоведцања* (2019). Текстови су му превођени на словеначки и албански. Преводи са енглеског и хебрејског. Са Срђаном Срдидећем води Радионицу креативног писања у Тополској 18 и издавачку кућу „Партизанска књига“. С пријатељима уређује књижевни часопис *Улазница* који излази у Зрењанину.

Јовица Аћин (1946, Зрењанин), пише песме, кратке приче и есеје, преводи са немачког, француског и енглеског. Објављене књиге: *Унакрсн дивљина ђамћења* (1970), *Изазов херменеутике* (1975), *Паукова ђолијтика* (1978), *Шљунак и маховина* (1986), *Поеитика раснројства* (1987), *Дује сенке крајних сенки* (1991), *Поеитика кривошворења* (1991), *Уништити после моје смрти* (1993), *Гаишања ђо ђејелу – о изнанасивима и лојорима* (1993), *Ајокалијса Саг – нацртн о Божансивеном маркизу* (1995), *Лейширов сановник* (1996), *Неземаљске ђојаве* (1999), *Љуба Појовић – одсеја једне сенке* (2000), *Лебдећи објекти* (2002), *Ко хоће да воли, мора да умре* (2002), *Мали еројски речник срјској језика* (2003), *Сенишн и друи раскази* (на македонском, 2005), *Дневник изнане душе* (2005), *Дневник о ваини* (2005), *Голи демони/ Наје жене* (коаутор-илустратор М. Милетић, 2006), *Прочитано у швојим очима* (2006), *Шејња ђо крову:*

Сабрани цртјежи Франца Кафке (2007), *Голи иријоведач: О свим стварима изубљеним и нађеним* (2008), *Ушће океана* (2011), *Јеванђеље ђо мајарцу и друје ириче о ситним свейтим шренуцима* (2013), *Кроз блашо и осшала умишљања* (2017), *Сродници* (2017), *Украдени роман* (2018), *Сродници* (2018), *Пилои шрамваја* (2019) и *Мали еројски речник срјској језика – са Лебдећим објектима и Дневником изнане душе* (2019). Живи у Београду.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Баби се есејистиком и књижевном критиком, члан је уредништва часописа *Домейи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је књиге прозе *Твитер ириче* (2014) и *Twitter ириче 2.0* (2017). Живи у Новом Саду.

Александра Бајазејшов (1969) радила као лектор за немачки у Београду. Преводи прозу и есејистику с немачког и енглеског. Важнији аутори: Хана Арент, Марија Тодорова, Алаида Асман, Нил Грифитс, Арно Шмит, Волфганг Кепен, Кхушвант Синг.

Драјан Бошковић (1970, Београд), дипломирао је, магистрирао и докторирао на Филолошком факултету у Београду. Предаје савремену српску књижевност и теорију књижевности на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу. Уредник је научног часописа *Наслеђе*, приредио двадесетак тематских зборника. Објављена дела: *Одисеј – калалашка ирича* (коаутор Саша Илић, 1998); збирке поезије: *Вршолавица, лаж и Вавилон од каршона* (1998), *У једном шелу* (2003), *Исаја* (2006), *Ошац* (2013), *The Clash* (2016), *Ave Maria!* (2018) и *Breaking the Waves* (2019); студије: *Иследник, сведок, ирича: Исшражни шосшуйци* у Пешчанику и Гробници за Бориса Давидовича *Данила Киша* (2004), *Текшуално (не)свесно* Гробнице за Бориса Давидовича (2008), *Заблуде модернизма* (2010), *Ђорђе Марковић Кодер* (2014), *Заблуде читњања* (2015),

Слободан Шишић – Посејер (2015) и *Нулти сјећен реализма* (2017). Добио је Бранкову награду и награде „Матићев шал“, „Бранко Ћопић“ и „Бранко Милковић“. Поезија му је превођена на украјински, пољски, чешки, словеначки, шпански, јапански. Живи у Београду.

Александру Булуц (*Alexandru Bulucz*; 1987, Алба Јулија, Румунија), песник, преводилац и издавач. Од 2000. године живи у Немачкој. Магистарске студије германистике и компаратистике завршио је 2008. у Франкфурту. На докторским студијама од 2016. Преводилац је са француског и румунског језика. Пише на немачком језику. Песме је објављивао у књижевним часописима и антологијама. Његов лирски деби *Aus sein auf uns* објављен је 2016. У марту 2020. објављена је друга збирка песама *was Petersilie über die Seele weiß*. За ову збирку добио је награду *Volkgang Vajrauh* 2019. Његове песме преведене су на енглески, румунски, шпански и турски језик. Живи у Берлину.

Душан Вејновић (1981, Сомбор), пише поезију и прозу. Објавио је збирку приповедака *Тврдоглаве белине* (2011) за коју је добио Награду „Ђура Ђуканов“, збирку поезије *Посебне ѿшребе* (2013), роман *Јако и никоме* (2014) и збирку приповедака *Бочне јране еволуције* (2017). За превод романа *Амајлија* Роберта Болања добио је Награду „Радоје Татић“ за најбољи превод са шпанског и португалског језика у области поезије, прозе и есеја, за 2014. и 2015. годину. По занимању је психолог. Живи у Новом Саду.

Соња Веселиновић (1981, Нови Сад), магистрирала је и докторирала компаративну књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где ради као доцент. Пише есеје, књижевну критику и поезију. Преводи са француског и енглеског језика. Објавила је књигу поетске прозе *Поема преко* (2008), студије *Преводилачка ѿеишка Ивана В. Лалића* (2012) и *Рецејција, канон, циљна култура – слика модерној аниоамеричкој ѿесништва у савременој српској књижевности* (2018), роман *Кросфејд* (2013). Добитница је стипендије из Фонда „Борислав Пекић“ за 2009. годину и Награде „Исидора Секулић“ (2014). У уредништву је часописа за књижевност и теорију *Поља* од 2007. године. Живи у Београду.

Јасмина Врбавац (1965, Београд), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду,

магистрирала на ФДУ. У Телевизији Београд ради од 1987. године, испрва као хонорарни сарадник, данас као уредник у Редакцији за културу под чим окриљем је остварила велики број емисија и прилога о савременој књижевности као аутор, водитељ, критичар... Објављивала у бројним домаћим књижевним часописима књижевну критику и прозу. Објавила књиге *Жрѿвовање краља – Миш у грамама Љубомира Симовића* (2005) и књиге књижевних критика *Три и ѿо* (2007) и *Иденѿишѿи у ѿроцеју* (2012). Живи у Београду.

Жељана Вуканац (1990, Задар, Хрватска), дипломирала је и мастерирала на Филолошком факултету у Београду на Одсеку за српску књижевност са јужнословенским књижевностима. Пише поезију, есеје и критику, преводи. Објављена збирка поезије: *Просѿтори*, 2019 (Награда „Мак Диздар“, 2018. у Стоцу, Босна и Херцеговина). Тренутно похађа мастер студије у Келну.

Радмила Гикић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине ѿрозоре* (1978), *Намасѿе, Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој ѿори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разѿовори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Сѿојадиновић Срѿкиње са савременицима* (1991), *Искусѿва ѿрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ѿрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ѿшрази за ѿлавним јунаком* (2003; приче), *Срѿкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојадиновић Српкињи), *Библиоѿрафија радова о Милици Сѿојадиновић Срѿкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Живош и књижевно дело Милице Сѿојадиновић Срѿкиње* (2010), *Сѿара ѿрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *A tige је Чехов? – разѿовори о ѿрози* (2015), *Вијејнам и девеш змајева* (2016) и *Кришѿика ѿамћења* (2017). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“. Живи у Новом Саду.

Славко Гордић (1941, Дабрица, Херцеговина), пише прозу, књижевну критику и есејистику. Књиге прозе: *Врховни силник* (1975), *Друѿо лице* (1998),

Ойић (2004), Руб (2010) и После руба (2020). Књиге есеја, критика и студија: *Увидуку сџиха* (1978), *Слајање времена* (1983), *Примарно и нијанса* (1985), *Поезија и окруже* (1988), *Образи и чин – оілеги о роману* (1995), *Певач Бошка Пејтровића* (1998), *Оілеги о Вељку Пејтровићу* (2000), *Главни јосао* (2002), *Профили и сићуације* (2004), *Савременосі* и *наслеђе* (2006), *Размена дарова* (2006), *Криіичке разіледнице* (2008), *Трајања и сведочења* (2011), *Оілеги о Иви Андрићу* (2013) *Сродсїва и разгаљине* (2014), *Осмаітрачница – књижевне и оішїе шеме* (2016). Добио је Награду Друштва књижевника Војводине за најбољу књигу године, као и награда „Лаза Костић“, „Ђорђе Јовановић“ и „Сретен Марић“. Добитник је Новембарске повеље Новог Сада, Награде за животно дело Друштва књижевника Војводине и Повеље за животно дело Удружења књижевника Србије. Био је дугогодишњи професор Филозофског факултета у Новом Саду, до 2009. године, и главни и одговорни уредник *Лејїојиса Маїице срїске* (1992–2004). Сада је професор емеритус Универзитета у Новом Саду.

Владислава Гордић Пејковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барцис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синіакса шїишине: јоеїика Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминівеј – јоеїика країіке јрїче* (2000) *Коресїонденција – шїокови и ликови јосїмогерне јрозе* (2000), *Виршїуелна књижевносї* (2004), *Књижевносї и свакодневица* (2007), *Виршїуелна књижевносї ИИ* (2007), *На женском коншїиеншїу* (2007) *Формаірање* (2009), *Мисшїика и механика* (2010) *Увод у родне шїеорије (уџбенник, јруја аушора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Риша Дав (Rita Frances Dove; 1952, Аркон, Охајо, САД), америчка књижевница, добитница више књижевних награда, укључујући Пулицерову награду за поезију. Објавила је девет збирки песама, један позоришни комад у стиховима, по једну збирку есеја и кратких прича, као и један роман. Тренутно живи и ради у Вирџинији као универзитетски професор енглеског језика и књижевности.

Никола Ђоковић (1978, Крагујевац), дипломирао на Групи за српски језик и књижевност Филолошког факултета у Београду (одељење у Крагујевцу). У оквиру пројекта размене студената Basileus, студирао на постдипломским студијама у Загребу, на Одсјеку за компаративну књижевност, филм и изведбене умјетности Филозофског факултета. Учествовао на првом модулу пројекта *Criticize this!*, који је окупљао младе критичаре из региона бивше Југославије. Објавио збирку поезије *Зиг інева* (2014).

Ђорђе Ђурђевић (1994, Крагујевац), истраживач-приправник и докторанд на Филолошко-уметничком факултету. Објавио је више научних радова и превод алтермодернистичког манифеста. Године 2017–2018. држао је једносеместрални курс Realiznawstwo (Српска култура и обичаји), као и вежбе на предметима везаним за студије српског језика као страног на Катедри за српско-хрватску филологију Института за славистику Универзитета у Вроцлаву (Пољска). Предмет његових интересовања јесте теопоетика, посебно ангелологија и мариологија у књижевности.

Нина Живанчевић (1957, Београд), списатељица и преводитељка. Објавила је следеће књиге поезије: *Песме* (1982), *Мосшїови који расшїу* (1984), *Гледајући књије независних издавача* (1985), *Дух ренесансе* (1989), *Песнички диван* (1995), *Миношгаур и лавириншї* (1996), *Слово Пи* (2004), *Крајем века* (2006), *Исцељење* (2011) и *Умеїносї хваїања бумераніа: изабране и нове јесме* (2013). Књиге прозе: *Визаншїјске јрїче* (1995), *Продавци снова* (2000), *Као шїїо већ рекох* (2002), *Орфејев јовраїак* (2003), *Крајем века* (2006), *Оно шїїо се јамшїи* (2017), као и књигу разговора *Изненадни блесак* (2009) и студију *Црњански и њејов чїїалац: (рецеиција Црњансковој дела у свешїу)* (2012). Поезија и проза преводила јој је на више светских језика. Приредила је и превела антологију америчке поезије *Нови Гласови* и превела *Приче о обичном лудилу* Чарлса

Буковског, *Тежину и блајородности* Симон Веј и др. Живи у Паризу.

Јелена Жујић (1989, Београд), магистрирала је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности у Београду (2014), и завршила мастер студије програма Ерасмус Мундус, "Crossways in Cultural Narratives", у Лисабону, Шефилду и Сантјагу де Компостели (2015). Пише поезију и прозу, преводи са португалског, енглеског и шпанског. Превела књиге *Поезија Алвара де Камјуша* Фернанда Песое и *Учење или Књија ужијака* Кларисе Лиспектор. Живи у Београду.

Бојуслав Зиелински (*Bogusław Zieliński*; 1951), професор на Универзитету Адам Мицкијевич у Познању (Пољска). Хабилитирао је 1998. године на тези: *Српски историјски роман: Стил и изворима, идејама и правцима развоја*. Директор је Института за словенску филологију Универзитета Адам Мицкијевич у Познању, Предузимајући бројне научне иницијативе и афирмишући међукултурни дијалог у разноврсном простору Балкана, посебно је допринео стварању славистичке школе у Познању. Домен његових интересовања, али и интересовања његових истраживача повезаних са славистичком школом, јесте функционисање и међусобни односи између четири Славине: *Slavia Latina*, *Slavia Orthodoxa*, *Slavia Islamica* и *Slavia Iudaica*, као и трансформације, ажурирања и редефинисања јужнословенске аутовизије и њени односи са јужнословенским окружењем, Западном и Централном Европом. Био је председник Комисије за компаративну књижевности при Међународном комитету слависта (2008–2013, 2014–2018). Члан је бројних научних друштава и уредник десет научних часописа.

Марћин Јаворски (*Marcin Jaworski*), професор пољске књижевности на Факултету пољске и класичне филологије Универзитета Адам Мицкијевич у Познању (Пољска). Аутор је низа есеја и студија о пољској литератури. Члан је уредништва књижевног часописа *Познањске ѿлонистичке стилује: књижевна серија*, секретар Познањске књижевне награде и организатор значајног књижевног фестивала *Фабула*

Ришард Кајушињски (*Ryszard Kapuściński*; 1932, Пињск, Белорусија – 2007, Варшава, Пољска), легенда пољске и светске репортаже, писац, ми-

слилац, песник, предавач фактографске књижевности на европским и америчким универзитетима... Последњих година живота био је један од кандидата за Нобелову награду. Студирао је историју на Варшавском универзитету и још тада почео да се бави новинарством. Године 1956. редакција часописа *Standar mlodih* послала га је на прво велико путовање у Индију, Авганистан и Пакистан. Репортаже које је тада написао допале су се читаоцима, као и следеће, с путовања у Јапан, Кину и Хонг Конг. Прву књигу *Буш на ѿлојски начин* (*Busz po polsku*), циклус репортажа с пољском тематиком, објавио је 1962. Пољска новинска агенција послала га је за свог сталног дописника у Африку. Шест година био је једини пољски дописник у читавој Африци, где је организовао и дипломатско представништво. У Пољску је слао извештаје из земаља у којима су непрестано избијале побуне, смењивале се владе, ратовало... Написао је репортаже *Црне звезде* (*Czarne gwiazdy*, 1963). Од 1968. пет година је радио у Латинској Америци. Плод ових путовања су књиге *Зашто је ѿионоу Карл фон Шпрејт?* (*Dlaczego zginął Karl von Spreit?*, 1970), *Христос с карабином на рамену* (*Chrystus z karabinem na ramieniu*, 1975) и *Фугбалски рај* (*Wojna futbolowa*, 1978). У земљама Трећег света био је сведок двадесет седам револуција и државних удара, четири пута осуђен на смрт, често очевидац, а понекад и учесник догађаја у Азији и Африци – као 1975/76. у Анголи, где је као једини репортер обавештавао свет о рату за ослобођење ове земље. О томе је писао касније у књизи *Још један дан живојиа* (*Jeszcze dzień życia*, 1976). У својој најпопуларнијој, највише превођеној књизи *Цар* (*Cesarz*, 1978), пише о томе шта се догађало на двору Хајла Селасија последњих месеци пре његовог пада. *Шахиншах* (*Szachinszach*, 1982) је књига о Ирану, о обарању владе Мохамеда Резе Пахлавија и победе Исламске револуције којом је руководио ајатолах Хомеини, о фанатичној борби за власт, о тортурама у казаматима Савака. Године 1986. објавио је збирку песама *Бележница* (*Notes*), а одмах потом и шест књига кратких записа и рефлексиија о животу *Лајугаруј* (*Lapidarium*, 1990–2007). После „репортерског предаха“ поново је кренуо на пут, овога пута по земљама Совјетског Савеза. По повратку написао је књигу *Империија* (*Imperium*, 1993), о променама после распада СССР-а. У следећој књизи, *Ебановина* (*Heban*, 1998), враћа се афричкој теми. Књига *Пушовања с Херодошом* (*Podróże z Herodotem*, 2004), представља

похвалу заслугама античког историчара и путника, али и аутопортрет самога Капушћинског. Последње две књиге, песме *Закони природе (Prawa natury)* и есеји/предавања *Тај Друји (Ten Inny)*, објављени су 2006.

Сања Карановић (1973, Бачка Паланка), дипломирала је на Филозофском факултету у Новом Саду на Одсеку за немачки језик и књижевност. За превод романа *Коректура* Томаса Бернхарда добила је Награду „Милош Н. Ђурић“ (2017). Ради као професор немачког језика и бави се преводњештем.

Саша Кнежевић (1971, Сарајево), дипломирао је и магистрирао на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Докторирао је на Филозофском факултету на Палама, где је и запослен као ванредни професор за научну област Специфичне књижевности (Србистика). Аутор је романа: *Јадни мој Марко* (2004), *Ошкуд ђамеш оном ко је нема* (2013) и *У сјећању на заборав* (2015); научних студија: *Вишњићев ђеснички сјоменик револуцији* (2012), *Прејознавања* (2017) и *Из шавнице сунце пројријало* (2018). Приредио је антологије народне књижевности: *Ејске народне ђјесме* (2017), *Лирске народне ђјесме* (са Јеленком Пандуревић, 2018) и *Народне ђријови-јејшке и предања* (са Јеленком Пандуревић, 2018). Живи на Палама.

Сања Којић Младенов, виша кустоскиња и историчарка уметности, усмерена ка истраживању савремене уметничке праксе, медија и рода од 1995. године. Завршила историју уметности на Филозофском факултету Универзитета у Београду, мастер и докторске Родне студије на интердисциплинарним студијама Универзитета у Новом Саду – АСМСИ. Директорка Музеја савремене уметности Војводине од 2013. до 2016. године. Кустоскиња истог Музеја од 2006. године, Одељења за изложбе актуелне уметности, те Центра за интермедијску и дигиталну уметност. Добитница Награде „Лазар Трифуновић“ (2016), као и признања Друштва историчара уметности Србије (ДИУС) за најбољу ауторску изложбу у 2013. години. Кустоскиња Павиљона Србије на 54. Венецијанском Бијеналу савремене уметности (2011), изложбе *Свејлоси и шата симбола*, Драгољуба Раше Тодосијевића, награђене интернационалним признањем – Uni Credit Venice Award. Чланица је ме-

ђународних удружења АИСА, ICOM и СИМАМ – чија је стипендисткиња (2011). Ауторка је, кустоскиња и селекторка многих изложби и пројеката у земљи и иностранству, као и међународних и ЕУ пројеката (*Performing the Museum, Risk Change, Missing Stories*). Уредница и ауторка преко 100 критичких есеја, рецензија изложби и научних текстова у каталозима изложби, стручним часописима, књигама и електронским медијима. Живи у Новом Саду.

Јарослав Комбиљ (1944), дипломирани технолог. Од 2001. преводи с украјинског језика на српски и са српског на украјински. До сада је превео: *Мисија у Африци* (2002), *Ивана Кујала* (2005), *Rivne/Rovno – Зуг* (2006), Марија Матиос, *Слајка Дарусја* (2007), *Прејодобни Јов, ијуман Почајевски* (2008), Иван Јакочич Франко, *Воа Constrictor* (2009), *Usi na sceni (Хајгемо на ђозорници)* (2001–2009), *Копјак з дощет (Копјак уз кишу)* (2009), *Cornelia Street Cafe* (2009), Васил Махно, *Свадбарски кујус* (2017) и *Црна руја ђоезије* (2013), Олександр Ирванец, *Подељени ђрад* (2019). Његови преводи су објављивани у бројним нашим и страним часописима.

Марио Левреро (*Jorge Mario Varlotta Levvero*; 1940–2004, Монтевидео, Уругвај) био је књијар, новинар, стрип-цртач, хумориста, енигматичар, фотограф и највећи уругвајски писац с краја прошлог века. Међу његовим романима истакнуто место заузима трилогија *Граг* (1970), *Париз* (1980) и *Месјо* (1984), те *Гарделова душа* (1996), *Празни дискурс* (1996) и *Свејлосци роман* (2005). Аутор је и већег броја збирки прича, колумни и мемоара.

Георј Крисћоф Лихћенберј (*Georg Christoph Lichtenberg*; 1742, Обер-Рамштат, Немачка – 1799, Гетинген, Немачка), физичар, писац и филозоф, читав век је провео у Гетингену, где је од 1769. до смрти предавао физику на универзитету. Био је у своје време познат научник, члан Британског краљевског друштва. Поклоник просветиљских идеја и англофил, водио је *Вешћиненски алманах (Göttinger Taschenkalender)* у којем је, под правим именом или псеудонимом, објавио низ есеја и сатира. Након његове смрти пронађене су свеске које је водио од 1764. до 1799. Објављене су, најпре у одломцима, као афоризми, да би у двадесетом веку, у редакцији Волфганга Промиса (1968–1992), добиле интегрално издање под насловом *Sudelbücher (Тефћеру)*.

Јелена Мангић (1986, Сребреница, БиХ), дипломирала је на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Завршила је мастер студије енглеског језика и књижевности на Филолошком факултету у Београду. Тренутно је на трећој години докторских студија језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију и кратку прозу, преводи са енглеског и персијског језика. Живи и ради у Новом Саду.

Најалија Марковић (1977, Београд), дипломирала је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, на Одсеку за руски језик и књижевност. Објавила је збирке поезије *Мембрана оiledгала* (1999) и *Киберлабораторија* (2007). Поезија јој је превођена на пољски и мађарски језик. Чланица је Српског књижевног друштва. Живи у Београду.

Васиљ Махно (*Васиљ Махно*; 1964, Чорктив, Украјина), песник, есејиста, драматург, преводилац, књижевни критичар. Предавао књижевност на универзитетима у Тернопољу (Украјина) и Кракову (Пољска). Члан је Асоцијације украјинских писаца, Националног удружења украјинских писаца, као и међународног и украјинског ПЕН клуба. Објавио је дванаест збирки песама, по две збирке есеја и приповедака, две драме и један роман. Као преводилац објавио је две збирке песама са пољског језика. Као критичар објавио је књижевни оглед *Умешнички свей Бојдана Ијора Анђионича*. Такође је састављач антологије савремене украјинске поезије *Песници деведесетих*. Поезија и есеји превођени су му на више од двадесет језика, међу којима су: пољски, српски, енглески, руски, немачки, чешки, литвански, малајамски, иврит, јидиш, шпански, румунски, словеначки, јерменски и др. Добитник је бројних украјинских и међународних награда, међу којима је и наша Повеља Мораве (2013). Од 2000. живи и ради у Њујорку.

Сергеј Мацура (1976, Книн, Хрватска), дипломирао је енглески језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду 1998. године. Магистрирао је 2007. на тему *Поиледи Хенрија Џејмса на драму и позоришће*, а докторирао са тезом под насловом *Приповједни постојеуци у дјелима Томаса Пинчона* 2016. године. На Катедри за англистику у Београду радио је као лектор, асистент-при-

правник, асистент и виши лектор, а од јесени 2016. предаје америчку књижевност у својству доцента. Писао је научне радове о Еку, Куцкију, Јејтсу, Пинчону, Шекспиру, Витмену, Џојсу, Хемингвеју, Атвудовој, Дону и другима, а преводио је Хилари Мантел, Хенрија Џејмса, Чарлса Симића, Бартелмија, Баларда, Де Бернијера, Апдајка, Нортропа Фраја и енглеске романтичаре. Књиге: *Позоришће Хенрија Џејмса / Henry James's Theatre* (2009) и *Нарација у прози Томаса Пинчона* (2018).

Дајана Милованов (1993), тренутно похађа докторске студије на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Живи у Бечеју.

Виолеџа Мишровић (1989, Нови Сад), основне и мастер студије српске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је књигу изабраних књижевних критика и есеја *Херменевтичка присијанишћа* (2018).

Силвија Монрос Сјојакковић (1949, Буенос Ајрес, Аргентина), основну школу, гимназију и филолошке студије завршила је у Београду. Свој књижевни рад започела је 1976. године као преводилац, а до данас се огледала у монографској и критичкој есејистици, поезији и у романескној, путописној и епистоларној прози. Објавила је *Последње Корџасарове школице* (преписка са Кортасаром, 1991), *Оiledгало љубави* (преписка Оље Ивањицки и Леонида Шејке, 1994), *Град над траговима* (електронски одговор Милосрдном анђелу, 2000), *Оршејина Клейсигра* (огледи о философији Хосеа Ортеге и Гасета, 2001), *Насијавиће се...* (роман, 2002), *Ми, Салвадор Дали* (монографија, 2004), *Моја Арјенџина* (путопис, 2005), *Све у свему – збирка ћушњи* (поезија, 2006). Захваљујући истоветном познавању српског и шпанског језика, превела је у оба правца преко сто библиографских јединица, а није занемарљив ни њен пионирски допринос превођењу каталонске књижевности (Кортасар, Маријас, Р. Монтеро, Андрић, Симовић, Ковачевић и др). Живи у Београду.

Ранко Павловић (1943, Шњеготина Горња код Теслића), пише песме, приповетке, романе, драмске текстове, есеје и књижевну критику за одрасле, затим песме, приче, романе и драмске текстове за децу, бави се књижевном критиком и есејистиком. Објавио је неколико десетина књи-

га, међу којима и следеће збирке песама: *Немирна* (1963), *Дамари јасеновачки* (1987), *Косџи и сјене* (1997), *Срж* (2005), *Дама из Госџодске* (2006), *Лов* (2007), *Пјесников ѓрах* (2008), *Монашки сонетџи* (2011), *Између двије ѓразнине* (2011), *Дубље од слуџње* (2012), *Зрно* (2014), *Лаку ноћ, Љиљана* (2016), *Плавеџи* (2018), *Измаџлица* (2018), *Вински сонетџи* (2019). Године 2004. су му објављена *Изабрана дјела* у четири књиге. Добитник је више значајних књижевних награда, међу којима су: Кочићева, „Скендер Куленовић“, „Лаза Костић“, „Гордана Тодоровић“, више пута награда за књигу године и друге. Додељене су му повеље Удружења књижевника Србије и Удружења књижевника Српске за животно дело, затим Награда Академије Иво Андрић за животно дело. Живи и ствара у Бањалуци.

Бисерка Рајчић (1940, Јелашница код Ниша), завршила је студије славистике у Београду. Од 1962. бави се превођењем словенских књижевности, теорије књижевности, театрологије, филологије, естетике, филозофије, историографије, историје уметности, политикологије, теологије и др. Објавила је око 70 књига превода (поезија, проза, драме, филозофија, есејистика, политикологија и сл.) и књиге: *Писма из Прага* (1999), *Пољска цивилизација* (2003), *Мој Краков – из културне археологије прага* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Писма из Пољске* (2018) и *Шојен, Жорж Санг и њена деца* (радио-драма с CD-ом), као и низ текстова у часописима некадашње Југославије и Србије. Добитник је бројних домаћих и страних награда за преводилаштво, између осталих и најпрестижније пољске награде „Трансатлантџк“ за 2009. годину. Живи у Београду.

Љубица Росић (Обреновац), студирала је полонистику и завршила постдипломске студије на Филолошком факултету у Београду, докторирала на Филозофском универзитету у Новом Саду (*Рецеџија есејистџике Чеслава Милоша у Јуославији*). Радила је као лекторка српскохрватског језика на Јагјелонском универзитету у Кракову, а у периоду од 1991–1995. као виши предавач на новооснованој Катедри за српски језик на УАМ (Универзитет „Адам Мицкјевич“) у Познању. Више година држала је предавања из пољске књижевности на Универзитету у Приштини. Од 2003. предавала је пољску књижевност (Историју пољске књижевности и Књижевност ХХ века) на Катедри за полонистику на Филолошком факултету у Београду.

У својим радовима бави се највише компаративним проучавањима пољске књижевности ХХ и ХХ века. Српском читаоцу представљала је пољску књижевност у есејима, чланцима, рефератима и јавним предавањима, разговорима са писцима. Члан је Удружења књижевних преводилаца Србије од 1980. У периоду од 1992–2003. била је члан редакције преводилачког часописа *Мосџови*. Добитница је Награде „Милош Н. Ѓурић“, као и пољске награде „ЗаџКС“ (Савеза аутора и сценских композитора). Објавила је прву историју пољске књижевности у Србији (*Истџорија пољске књижевности до 1914. године*). Учествовала је на бројним међународним научним конференцијама, посвећеним пољској књижевности. Преводила је, између осталих, дела Р. Ингардена, К. Брандиса, А. Фјута, Ј. Корнхаузера, Р. Капушћинског, Ч. Милоша... Живи у Београду.

Бојан Савић Осџојћ (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности ХХ века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жаџ Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Аџон*. Аутор књига поезије: *Стварање исџине* (2003), *Тројџе* (2010), *Стџереорама* (2013), *Јереџички даџив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алеџориј* (2013), *Подли ѓодли ѓсалми* (2016), *Пункџи* (2017) и *Нема оазе: луфџроман* (2018). Живи у Београду.

Гордана Сумеуновић (1963, Београд), објавила је збирке поезије: *Моја хаљина и ја* (2000), *Наруквица од слоноваче* (2002), *Побуна крџених луџака* (2005), *Подно мирној сна* (2008), *Време хлебава* (2009), *Бука живоџа* (2015), *Пуџ до моје куће* (изабране песме, 2018). Приредила је панораме: *Најлеџше љубавне ѓесме срџских ѓесникаџа* (2013) и *Јабука у срџској ѓоезији* (2019). Поезија јој је превођена на енглески, француски, шпански, шведски и румунски језик, проза на руски и енглески. Чланица је Удружења књижевника Србије. Живи у Умки.

Зорана Симић (1992, Брус), докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, где је завршила и основне и мастер студије

(Општа књижевност и теорија књижевности). Тренутно је ангажована на пројекту Института за књижевност и уметност намењеном изучавању књижевне периодике, као стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Живи у Београду.

Срђан Срдић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонајана Свифта*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Kikinda Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта *bestseller.net*, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс зрњанинског часописа *Улазница* (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво ђоље* (2010), *Сајтори* (2013) и *Сребрна мајла пада* (2017), збирке прича *Еџиранго* (2011) и *Сајоревана* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чийања* (2014).

Виолеџа Сјојменовић (1980, Пожаревац), завршила је Општу књижевност са теоријом књижевности на Филолошком факултету у Београду и докторирала на модулу Наука о књижевност на истом факултету. Ради као библиотекар у Народној библиотеци Бор.

Драјана Сјолић (1969, Београд), магистрирала и докторирала на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Објављивала књижевну критику у часописима *Реч*, *Београдски књижевни часопис*, *Књижевни маџин*, *Кораћи*. Аутор је пројекта у оквиру којег је успостављена дигитална библиотека „Српска књижевна критика“, коју

одржава Универзитетска библиотека „Светозар Марковић“. Живи у Београду.

Бошко Томашевић (1947, Бечеј), доктор књижевних наука, књижевни теоретичар, есејист, критичар, песник. Професор по позиву на универзитетима Фрајбург, Нанси, Хајделберг, Берлин. До сада је објавио око четрдесет књига, од чега тринаест књига из области књижевне теорије и науке о књижевности, два романа (*Закаснили извештај једној акадџмији*, 2000 и *Нико, није*, 2015) и двадесетак песничких збирки. Члан је француског Друштва писаца, француског и аустријског Р.Е.Н.-а, Европске Академије наука и уметности. Живи у Инсбруку.

Свејшлана Томић (1970, Веоград), ванредна професорка на Факултету за стране језике, Алфа БК Универзитета у Београду. Чланица је уредништва америчког научног часописа *Serbian Studies*, дугогодишња сарадница *World Literature Today* (Oklahoma University). Објавила је пет научних монографија: *Маја Мајазиновић* (2019), *Славне и ићорисане*, (2018), *Дојриноси нећознаће елиће* (2016), *Реализам и стварности: нова шумачења прозе српског реализма из родне ћерсјективне* (2014), *A New Understanding of Laza K. Lazarević's Story To Matins with Father for the First Time and One Hundred Years of the Interpretative Norm* (2013); два национална зборника, о Маји Херман Секулић (2018, коуредништво са Мајом Ђук) и о Драги Гавриловић (2013). Приредила је специјални темат са Аном Новаков *Serbian Women and the Public Sphere: 1850–1950* (*Serbian Studies* 2013).

Ролан Тојор (*Roland Topor*; 1938, Париз – 1997, Париз, Француска), шездесетих година прочуо се као илустратор и карикатуриста (*Hara-Kiri, Elle*). Године 1962, заједно са Фернандом Арабалом и Алехандром Ходоровским основао је *Панични ћокрећ*, који је по угледу на Артоа био посвећен провокативним и насилним перформансима. Године 1964. објављује роман под насловом *Фанћомски сћанар*, који ће дванаест година касније филмски адаптирати Роман Полански. Написао је низ збирки новела, илустрованих књига и позоришних комада од којих су неки, због инсценирања табуа, изазвале скандал (*Беба ћосјодина Лорана*, *Винчи је био у ћраву*). Био је познат и као аутор филмских плаката, а глумио је у Херцоговом *Носфератуу* и у филму *Sweet movie* Душана Макаве-

јева. Од других Топорових књижевних дела могу се издвојити концептуална књига *Соувенири* из 1971. (у којој су све речи прецртане тако да буду нечитке), *Јоко слави рођендан* (1969), роман *Ме-моари сџарој сероње* (1975), и љубавна трагедија *Сузана: ѿорџреџ од ѿлаве до ѿеџе* (1978).

Свеџислав Травица (1939, Бачко Петрово Село), студирао је југословенску и светску књижевност у Београду. Песник и преводилац. Члан Удружења књижевника Војводине. Објављене књиге поезије: *Мудросџ кајања* (1996), *Слике сређ-ној времена* (2001), *Монолој* (2004), и *Чиџајуђи са-мођу* (2008). Превео и проредио антологију руске андерграунд поезије *Мрџиве ће у црне усне бела нођ ѿољубиџи* (2006), као и следеће књиге: Осип Манделџштам, *Вороњешке свеске* (2009), Борис Рижџ, *У Русији се расџаје заувек* (2011), Осип Манделџштам, *Изаброне ѿесме* (2012), Алексеј Макушински, *Минхенски дневник* (2015) и др. Уредник је часописа за књижевност и уметност *Тиса*.

Тијана Тројин (1977, Београд), докторирала на Филолошком факултету у Београду са тезом „Теоријски аспекти превођења књижевности за децу са становишта студија културе“. Објавила монођрафију *Моџив Аркадије у гечјој књижевно-сџи* (2006) и више десетина радова у периодици, најчешће о књижевности за децу, теорији и поетици превођења и фантастичној књижевности. Преводи са немачког и енглеског (важнији преводи укључују дела Марсела Бајера, Елфриде Јелинек, Леа Перуца, Кристофа Рансмајера и Франца Кафке). Запослена у Институту за књижевност и уметност у Београду од 2003. године.

Саша Ђурић (1975, Пирот), завршио је Филолошки факултет у Београду, Групу за српско-светску књижевност. Ради на Радио Београду 2, где прати постјугословенске и балканске књижевности. Књижевни критичар тједника *Новосџи* из Загребa од 2009. године. Био уредник у *Бейџону*, додатку дневног листа *Данас*, од почетка, јуна 2006, до краја 2018. Објавио књиге критика *Ужици херменеуџишке* (2009) и *Ујед исџорије* (2009), књигу драма *Три радио драме* (2015) и књигу негативних критика и компаративних анализа *Не узимај ме*

у усџа – криџишка заједљивој ума (2016). Часопис *СИЦ!* Из Сарајева објавио је на свом порталу као ПДФ издање поему *Норвешка колиба* (2017), док је портал *Eskertapp* објавио радио-драму *Мала нођна радио-драма* (2017). У едицији „ТонБ“ *КПЗ Бейџон* објавио књигу драма и радио-драма *Далековод* (2017). Живи у Београду.

Рађивој Шајџинац (1949, Зрењанин), пише поезију, прозу, књижевну и ликовну критику, преводи с руског и енглеског језика, бави се и драматургијом. Објавио је следеће књиге: *Оружје људски рањено* (1970), *Шуми се врађају ѿраџови* (1974), *Даровно ѿуџивање* (1978), *Паниџосов извешџај* (1982), *Сузе у лунајарку* (1987), *Оченаш на Тајмс скверу* (1991), *Оловни долов* (1995), *Лед и млеко* (2003), *Пси верса* (2005), *Кањишка моноџиџиџа* (двојезично на српском и мађарском, 2007), *Северни изџовор* (2011), *Сџара канџина* (2011), *Ди* (2013), *Зло цвеђа* (2013); књиге прозе: *Банайска чиџанка* (1991), *Мој бејејски гео свеџа* (1994), *Бајке о ѿрму* (1995), *Чеховиџа* (1996) *Вез у ваздуху* (1998), *Жрџиве бидермајера* (2000), *Сибилски ѿласови* (2001), *Нађа сџанује на крају ѿрађа* (са Угљешом Шајтинцем, 2002), *Водено геџе* (2004), *Причиџа* (2005), *Кинеско дворџиџе* (2006), *Lyrik klinik* (2009), *Северни изџовор* (2011), *Сџара канџина* (2011), *Дилинкуџа – крајџке и фришке банайсџке бајке* (са Љ. Шајтинац, 2012), *Зло цвеђа – ѿоезиџа једној кловна аџсолуџа* (2013), *Псеђа суза* (2014), *Ди? – нова банайска ѿесмариџа* (2014), *Порџелан – роман у слободном сџиху* (2017), *Неѿознавање ѿприроде* (2018), *Сува иџла* (2019); књиге есеја: *Хоџел Чарнојевић* (1989), *Демоѿорџон* (1990), *Хајка на Акџеона* (1997). Живи у Зрењанину.

Миџица Шџађујер (1989, Београд), завршила је основне и мастер студије на Катедри за класичне науке на Филозофском факултету, а тренутно је на докторским студијама на докторским студијама из Теорије културе, уметности и медија на ФДУ. Ради као преводилац са грчког језика, професорка грчког и латинског и пише за неколико интернет портала. Добитница је Награде „Млади Дис“ за 2019. Објавила је збирку поезије *Шар-џланина* (2019). Живи у Београду.